

Geometrie divină

Felix

Când ai văzut geometria mea,
Un amalgam de unghiuri ascuțite
Și de secante dureros țintite
Pe planșa vieții ca o canava,

Ai folosit, Părinte, un compas,
Și, pe planșeta planurilor Tale,
Din curbe ample cu suiri domoale
Mi-ai refăcut desenul, pas cu pas.

Și dispărând ungher după ungher
S-a dus și bezna ce zăcea în ele,
În sfera vie-a devenirii mele
Intrând lumina dragostei de cer.

Iar spațiul devenit mai generos
Din sufletul avid după lumină
A devenit o lume nouă, plină
De pace, de iubire, de...Cristos!

Privesc acum din noul adăpost
Spre lumea colcăirilor bolnave,
În bezna din ungherele jilave,
Și știu că e...desenul care-am fost.

De-aceea astăzi vin să-Ți mulțumesc
Că prin proiectul Tău, divin Părinte,
Eu aparțin geometriei sfinte:
Mai șlefuit, mai larg, mai luminos.

Simion Felix Marțian